

HOU JE OGEN OPEN

Van Holly Seddon verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Hou je adem in

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

HOLLY SEDDON

HOU JE OGEN OPEN

Vertaald door
Ernst de Boer en
Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3923 3

© 2016 Holly Seddon

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Don't Close Your Eyes*

Oorspronkelijke uitgever Corvus, Atlantic Books

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © Karina Vegas/Arcangel Images

Foto auteur © James Seddon

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn vrienden.

HEDEN

ROBIN

Robin ademt de bedompte lucht voorzichtig in en blaast hem snel weer uit. Stof danst in het uiteinde van een zonnestraal. Ze probeert de gedachte te verdringen dat ze zwaarder wordt door die minuscule spikkeltjes die haar longen vullen.

Buiten zijn de trottoirs van Manchester grijs en nat, maar de lucht heeft iets fris en flirt al een beetje met de lente. Robin voelt dat niet. De vochtige lucht doet haar huid niet tintelen. Trekt niet langzaam in het katoen van haar verschoten zwarte T-shirt.

Een bus dendert langs het raam en besproeit de voorkant van haar huis en dat van de burens met een plens uit een plas regenwater die even in een branding verandert. Maar dat ziet Robin niet. Ze hoort alleen het water gutsen en een vrouw boos roepen dat haar spijkerbroek nu 'zeiknat' is.

Gisteren is Robin niet buiten geweest en vandaag zal ze ook geen stap buiten zetten. Brand of overstroming daargelaten blijft ze ook morgen binnen. Net zoals ze de afgelopen jaren binnen is gebleven. Tot een paar weken geleden was alles in Robins wereld veilig en goed. Een knusse cocon. Ze brengt haar dagen door met televisiekijken, controleren op haar stappenteller of ze de aanbevolen tienduizend stappen per dag haalt, een autokerkhof aan gewichten heffen en doelloos surfen op het internet.

Robin is voorzichtig en houdt alles onder controle. Ze doet de

deur alleen op afspraak open. Onlineboodschappen die buiten de afgesproken bezorgtijd worden afgeleverd, moeten door geërgerde chauffeurs weer terug naar het magazijn worden gebracht. Pakketjes die ze niet verwacht worden niet opgeëist. Binnenkort zijn er verkiezingen, maar Robin heeft geen zin in politieke discussies op de stoep met serieus kijkende campagnevoerders in slecht zittende pakken.

Op dit moment klopt er iemand op haar deur. Eerst klonk het nog beleefd, maar nu zwelt het aan tot een gefrustreerd gebons. Met vooruitgestoken kin blijft Robin vastberaden naar de televisie staren. Heldere kleuren en zachte stemmen. Peutertelevisie. De tijd wordt gevuld met verhaaltjes over de voldoening na het uitvoeren van een eenvoudige taak, je vriendjes helpen of met veel plezier een nieuwe vaardigheid leren. Slechteriken, schuld of angst bestaan niet. Iedereen is gelukkig.

Als het gebonk nog uitzinniger wordt, haalt Robin bewust diep adem. Ze concentreert zich op haar borstkas, die zich met lucht vult en uitzet, en op de lucht die ze langzaam tussen haar tanden laat ontsnappen. Al die tijd blijft ze koppig naar het scherm staren.

SARAH

Mijn kind is van me afgepakt en ik kan niets doen. Vier dagen geleden is ze opgewekt aan de hand van haar oom weggelopen en dat is de laatste keer dat ik haar goudblonde haar, haar hertenogen en roze neusje heb gezien. Violet lachte en had niets in de gaten, en ze zwaaide naar me terwijl ik aan mijn eigen eettafel zat en zonder recht op weerwoord de ene na de andere beschuldiging moest aanhoren.

Jim werd geflankeerd door zijn ouders. We hadden net een ‘familielunch’ achter de rug waar ik de hele ochtend mee bezig was geweest. In plaats van me de tafel te laten afruimen, wat ik altijd doe, schraapte Jim zijn keel, knikte hij naar zijn broer dat hij Violet moest meenemen en begon hij zijn lijst voor te lezen. Punt voor punt, alsof het kogels waren.

Daarna bleven we allemaal even verbijsterd zwijgen tot Jim zijn moeder aankeek en, toen hij haar bemoedigende knikje zag, zei: ‘Ik hou het kort. Je moet je spullen pakken en vertrekken. We hebben een plek voor je gevonden waar je kunt verblijven tot je op eigen benen kunt staan.’

Ik werd met mijn handen op mijn rug naar boven geleid. Ze keken toe terwijl ik mijn koffers pakte. Daarna escorteerden Jim en zijn vader me mijn huis uit en zetten me in een taxi, waarin ik een kwartier lang verdwaasd naar buiten zat te staren, te geschokt om zelfs maar te huilen.

Het bloed trok weg uit mijn gezicht en in gedachten nam ik keer op keer de lijst door die Jim had opgelezen in een poging er iets zinnigs in te ontdekken.

1. Jaloezie

Ik dacht dat hij nog meer zou zeggen. Maar hij had alleen het woord ‘jaloezie’ uitgesproken, rustig en vastberaden, zonder zijn ogen los te maken van het vel papier in zijn handen.

Op dat moment dacht ik nog dat ze misschien een geintje met me uithaalden. Zijn vader en moeder aan de eettafel, en zijn doorgaans sympathieke jongere broer met Violet in een andere kamer.

Maar er volgde geen clou. In plaats daarvan ging hij verder met het oplezen van de lijst. Zijn ouders zaten daar met gebogen hoofd en de handen in hun schoot terwijl hun zoon met die verschrikkelijke aantijgingen kwam. Over mij en onze bijna vier jaar oude dochter.

Jim denkt dat ik jaloers was op zijn liefde voor Violet. Jaloers op hun band, die vanaf het allereerste begin al zichtbaar was. Jaloers omdat hij haar bedoelt als hij thuiskomt van zijn werk en zegt: ‘Waar is mijn meisje?’ Onze kleine. En ook al had ik haar de hele dag verzorgd en was ik doodop omdat ik het huishouden in mijn eentje moest runnen terwijl mijn koalababy zich aan me vastklampte en had ik mijn handen tegen mijn oren gelegd en op mijn lip gebeten als ze begon te krijsen – zodra ze Jim om kwart over zes binnen zag komen, schoten haar armpjes omhoog en maakte ze aapachtige geluidjes terwijl ze bij hem probeerde te komen.

Ik was niet jaloers op haar. Als ik al jaloers was, dan was ik eerder jaloers op hem. Ik wilde haar liefde helemaal voor mezelf, maar ik misgunde hen niet hun band, ik vond het heerlijk om hen zo samen te zien. Hun liefde te aanschouwen. Een hardwerkende, lieve man, ons fijne huis, ons mooie kindje.

Allemaal op een rijtje, als dominostenen.

ROBIN

Robin haalt de neus van haar leren schoenen langs de muur. Ze mag dan wel klein zijn, maar daarom hoeft ze er nog niet bij te lopen als een stomme pop. Sarah is degene die er graag glimmend en netjes uitziet. Sarah is degene die voor de spiegel staat te draaien en als Raponsje vol bewondering naar haar gouden lokken kijkt. Hun vader en moeder zouden het geweldig vinden als Robin zich wat meer gedroeg zoals Sarah. Bij die gedachte vult Robins mond zich met zurig speeksel.

‘Robin!’

‘Wát?’

‘Niet op de grond spugen. Wat mankeert jou toch?’

Robin kijkt haar moeder nors aan. ‘Ik had een vieze smaak in mijn mond,’ zegt ze, en zonder nadenken haalt ze haar schoenen nog een keer langs de muur.

‘Robin! Waar ben je in godsnaam mee bezig?’

Oeps.

‘Niks.’

‘Dat zijn gloednieuwe schoenen, stoute meid!’

Haar moeder staat daar met haar handen op haar heupen en haar benen iets uit elkaar. Met de zon achter haar tekent haar silhouet zich scherp af, maar eigenlijk is haar moeder heel zacht.

‘Ze glimmen te veel,’ zegt Robin, maar ze weet nu al dat ze het pleit verloren heeft.

Sarah staat naast haar moeder en kijkt al even ontzet. Hoewel ze de hele dag op school zijn geweest zit Sarahs haar nog steeds in keurige vlechten. Haar geruite zomerjurk is schoon en ze heeft geen veelzeggende rouwrandjes onder haar nagels. Robins eigen donkerbruine haar is voor de eerste pauze al losgekomen uit het haarbandje. Ze heeft ook zoveel haar – de krullen zijn constant in beweging – dat geen enkel haarelastiekje daartegen bestand is. Over een paar jaar knipt Robin er met de keukenschaar grote happen uit, maar zover is het nu nog niet.

Robin en Sarah worden nog steeds als eenheid gezien: de tweeling. Maar in werkelijkheid verschillen ze als dag en nacht. De een een blondine, de ander een brunette, de een lang, de ander klein, de een stijf, de ander wild.

Toen ze nog heel klein waren had hun moeder Angela – Angie – hun dezelfde mutsjes, jurkjes en schoenen aangetrokken, zoals veel mensen bij tweelingen doen. Maar Sarah was zoveel langer en gedroeg zich zoveel volwassener – eigenlijk al vanaf dag één – dat die identieke kleren eerder benadrukten hoe verschillend ze waren. Er zijn zelfs momenten geweest – die deel uit zijn gaan maken van de familiegeschiedenis – dat volslagen vreemden beweerden dat de meisjes onmogelijk een tweeling konden zijn.

‘Ik zou dat toch moeten weten,’ zei hun moeder dan met een theatrale zucht. ‘Ik heb ze er allebei uit moeten persen.’

‘Mijn kleine garnaal,’ noemt Robins vader Jack haar altijd als ze naast hem op de bank met haar voeten zit te zwaaien die nog niet tot de grond komen. Of als ze hele zondagen bij hem in de garage doorbrengt en hem vergenoegd stukjes hout en spijkers en lijm aanreikt terwijl hij iets repareert wat haar moeder liever zou vervangen. ‘Het geld groeit me niet op de rug, Angie,’ zegt hij altijd. ‘Zo is het maar net,’ antwoordt zij dan met alweer zo’n overdreven zucht.

Robin en Sarah hebben de eerste schooldag na de vakantie achter de rug. Ze sjokken met hangende schouders naar huis, de broodkorsten rammelen in hun broodtrommeltje. Hun geklets gaat over in gapen en klagen. De eerste schooldag is altijd vermoeiend na zes weken spelen en tv-kijken. Meestal haalt hun moeder hen niet van school – ze zijn nu groot en worden volgende maand

negen – maar nu wel, omdat het de eerste schooldag is. Robin heeft al twee keer een standje gekregen, zodat ze ernaar uitkijkt om morgen weer alleen naar huis te mogen lopen, zij het samen met haar zus, die zich gedraagt als plaatsvervangende ouder. Ongelofelijk wat een verschil zestien minuten kunnen maken. ‘Ik ben de oudste,’ zegt Sarah voortdurend, en dan rolt Robin met haar ogen. *Het zou anders zijn als ik langer was.*

Robin kijkt met gefronste wenkbrauwen naar een glanzende zwarte BMW die een eindje verderop met knipperende waarschuwingslichten half op de stoep staat. Moeders met jongere kinderen in buggy’s roepen overdreven verongelijkt dat dit obstakel wel erg lastig te omzeilen is. Het portier aan de bestuurderskant gaat open en er stapt een vrouw uit. Ze heeft weelderig, glanzend haar en draagt een duur uitziende jas. ‘Sorry hoor,’ roept ze in de richting van de andere moeders, ‘ik wist niet waar ik moest parkeren.’

De andere vrouwen negeren haar en ondertussen heeft de glanzende, weelderige BMW-moeder iemand gezien en zwaait enthousiast. Het is de nieuwe jongen uit hun klas. Hij rent op haar af, zijn rugzak wipt op en neer. Hij heeft vast gel in zijn haar, want het beweegt niet. Hij gaat voorin zitten. De auto glijdt van de stoep en zoeft bijna geruisloos weg. Robin is niet onder de indruk.

SARAH

We hebben een nieuwe jongen in de klas. Hij is net zo knap als Jordan Knight van *New Kids On The Block* en hij is stil en verlegen. Hij heeft blond haar, donkere ogen en jukbeenderen als een fotomodel. Van onze nieuwe lerares, een elegante oudere dame met lang, zilverkleurig haar, die mevrouw Howard heet en volgens Robin een heks is, moest hij voor de klas gaan staan om zich voor te stellen. Zijn oren begonnen te gloeien en hij deed zijn mond open, maar er kwam niets uit. Uiteindelijk perste mevrouw Howard haar lippen op elkaar en zei: ‘Dit is Callum Granger, hij is nieuw op school. Ik hoop dat jullie hem hartelijk ontvangen.’

Ik schreef *Callum* in mijn schoolschrift en tekende er een hartje omheen zodat ik zijn naam zou onthouden. Alsof ik die ooit zou vergeten.

In de middagpauze zag ik hem in zijn eentje op de vriendschapsbank zitten. Met zijn knieën stijf tegen elkaar zat hij een boek te lezen, *The Ghost of Thomas Kempe*, en een appel te eten. De andere jongens stonden vlakbij wat te duwen en te trekken en tegen een tennisbal te schoppen, maar steeds als ze in de buurt van Callum kwamen, trok hij zijn knieën uit de weg en las hij verder.

‘Hoi,’ zei ik, en ik glimlachte zo vriendelijk als ik maar kon. ‘Ik heet Sarah.’

‘Hoi,’ antwoordde hij. ‘Ik heet Callum.’ Heel even dacht ik dat hij me een hand wilde geven.

‘Weet je dat dit de vriendschapsbank is?’ vroeg ik.

Zijn oren begonnen weer te gloeien, maar hij zei dat hij dat niet wist.

‘Daar ga je zitten als je je eenzaam voelt en met iemand wilt spelen,’ legde ik uit. Ik vind het altijd leuk om de regels en rituelen van onze school uit te leggen. Ik zit hier al vanaf mijn vierde en ik ken ze allemaal.

Ik stelde Callum voor om hem een rondleiding te geven. Hij keek naar zijn boek, legde zorgvuldig een boekenlegger tussen de bladzijden en liep achter me aan terwijl ik hem het speelveld liet zien, het lekkende zwembad dat niet meer gebruikt wordt, de keet van de conciërge waar het spookt en – om hem aan het lachen te maken – de buiten-wc voor de meisjes. Hij bloosde weer.

Hij vertelde dat ze naar ons dorp, Birch End, zijn verhuisd omdat zijn vader een nieuwe baan heeft gekregen. Zijn vader doet iets belangrijks bij een frisdrankfabriek in Reading, maar Callum kan waarschijnlijk geen gratis cola krijgen want zijn vader houdt er niet van als hem dingen worden gevraagd. Ik krijg de indruk dat hij heel streng is.

We zijn nu op weg naar huis en mama heeft Robin al een keer een standje gegeven. Ze had haar nieuwe schoenen langs de muur gehaald en ik had besloten om haar niet te verklikken, maar toen begon ze ook nog eens zomaar te spugen en moest mama haar wel een uitbrander geven. Ik weet niet waarom ze al die dingen doet, want ze wordt steeds gesnapt. Het lijkt wel alsof ze zich graag in de nesten werkt. Ik snap niet waarom iemand in de problemen zou willen komen. Het is allemaal zoveel prettiger als je je goed gedraagt. Ik probeer me altijd goed te gedragen, altijd.

Papa noemt me zijn vlijtige liesje. Mama noemt me haar modeldochter.

Mama vindt het leuk om te doen of ze papa beu is en hij vindt het leuk om soms geintjes te maken en haar ‘moeder de vrouw’ te noemen of te zeggen dat ze altijd zit te zaniken, maar ik denk dat ze elkaar nog steeds leuk vinden. Ze zitten dicht tegen elkaar op de bank als we naar *Stars in Their Eyes* of *Roseanne* zitten te kijken, en dan waaiert mama’s blonde haar uit over zijn borst en ligt zijn hand los-

jes op haar been. In de auto zitten ze non-stop te praten alsof ze elkaar wekenlang niet hebben gezien, en Robin en ik geven het dan maar op om ertussen te komen en te vragen of we een fruittoffee mogen. We spelen ‘ik zie, ik zie wat jij niet ziet’ of ‘gele auto’ – dan schreeuwt degene die als eerste een gele auto ziet ‘gele auto!’ en geeft de ander een klap op haar arm. Het eindigt altijd in tranen, maar als we dat spelletje doen stikken we van de lach en zitten we met onze neus tegen het raam gedrukt en is het het leukste wat er bestaat. Ik word gek van mijn zus, maar als er één ding is waar ze goed in is, dan is het lol maken.

3

HEDEN

ROBIN

Vanuit het slaapkamerraam op de tweede verdieping kan Robin bij negen appartementen achter haar huis naar binnen kijken. Als ze een verdieping lager op de vensterbank in de logeerkamer annex fitnessruimte balanceert, kan ze aan weerszijden bij nog eens drie appartementen naar binnen kijken. Elk van de flats waarop ze aan de achterkant van haar huis uitkijkt heeft drie ramen, gevuld met levens die ze niet kent. Op elkaar gestapelde poppenkasten waarin de bewegingen van mensen zichtbaar zijn terwijl ze moeiteloos van het ene raam naar het andere schuiven en glijden.

Het is nu halverwege de ochtend en de meeste ramen zijn leeg in afwachting van de avond. In een flat op de bovenste verdieping is een werkster energiek in de weer met een zwabber. Haar fleurige bloes zwiert als een circustent rond haar enorme lichaam. Haar schouders gaan op en neer alsof ze naar muziek luistert. In de onderste flat rechts doet de oude dame haar dagelijkse klusjes. Met felge keukenhandschoenen aan en een marineblauw jasschort om haar praktische nylon kleren te beschermen.

In de flat precies in het midden in het gebouw zijn een man en een vrouw allebei thuis. Meneer Ekster. Robins uitverkorene.

Meneer Ekster is natuurlijk niet zijn echte naam. Hij heet Henry Watkins en zijn vrouw heet Karen Watkins. Maar al voordat Robin dat te weten kwam, speelde meneer Ekster – die ze zo noemt van-

wege de opvallend grijze streep die door zijn verder zwarte haar loopt – een belangrijke rol in haar dagelijks leven.

Elke ochtend staat Robin met ingehouden adem te wachten tot meneer Ekster met de kleine jongen (wiens naam ze niet op internet kon vinden, zodat ze hem maar Kuikentje noemde) uit de gemeenschappelijke tuin van de flats komt lopen, even aan de step van het joch schudt om de nachtelijke regendruppels eraf te schudden en dan al wiebelend met hem over het hobbelige klinkerpad rijdt dat tussen de binnenplaatsen en de tuinen loopt.

De begroeting ‘Goedemorgen, meneer Ekster’ is een essentieel onderdeel van de dag. Als dat eenmaal is gebeurd, kan de dag beginnen. Tot dat moment mag ze geen thee, geen geroosterde boterham, geen stappen zetten, geen gewichten heffen, geen troostrijke peuterserie kijken, helemaal niets.

De andere handelingen sluiten precies op elkaar aan en zijn natuurlijk net zo wezenlijk voor de invulling van Robins dag. De stappen. De gewichten. De post sorteren en de enveloppen angstvallig dicht laten. Het zich verborgen houden. En het gadeslaan. Altijd dat gadeslaan. Als ik niet oplet, denkt Robin, gaan er mensen dood. In tegenstelling tot de meeste van haar ‘stel dat’-gedachten schuilt hier een zekere waarheid in.

Robin was er niet op uit om de afgelopen weken iets onbetamelijks op te merken in huize Ekster. Ze sloeg de bewoners alleen maar gade om ze te beschermen. Het was niet haar bedoeling om zich ergens mee te bemoeien. De familie Ekster stond voor alles wat goed was in de wereld. Liefdevol, zorgzaam, normaal. Dat was waar het Kuikentje en meneer Ekster recht op hadden. Eksters zijn monogaam. Ze worden geacht een leven lang monogaam te blijven.

Dus toen Robin mevrouw Ekster en haar vriend over het pad zag lopen, druk kletsend, elkaar zag omhelzen, kussen, en toen meer, kon ze niet wegstijgen. Een machteloze woede deed haar achter haar gordijnen als aan de grond genageld staan.

Ze kijkt naar hen. De nietsvermoedende echtgenoot en zijn tikkende tijdbom van een vrouw die ruzie zoekt en met haar vinger priemt.

Beneden is de post op de mat gedwarreld en is de klep van de brievenbus met een klap dichtgevallen. Robin wil naar beneden lopen om de brieven op te halen en – ongeopend – te verdelen over de nette stapeltjes die ze heeft gemaakt. Maar net als ze op de overloop met het hoogpolige tapijt staat, wordt er geklopt. Robin wacht. Het zou een sociaal werker kunnen zijn met een klembord in zijn hand, iemand van een politieke partij of een colporteur die smalle kunststof raamkozijnen verkoopt. Of het zou iemand anders kunnen zijn. De enige manier om dat te weten te komen – afgezien van de deur opengooien en de hele buitenwereld naar binnen laten stormen – is wachten.

Klop-klop. Het klinkt nu nog beleefd, maar het houdt niet op.

Klop-klop-klop. Iets dwingender nu.

Klop-klop-klop-klop-klop. Snel achter elkaar, zwetend van inspanning. Nu weet Robin dat het ‘iemand anders’ is. De fanatieke bezoeker, de boze bezoeker, de naamloze, gezichtsloze man voor haar deur. Ze blijft op de overloop staan en telt hoeveel seconden het duurt voor hij het opgeeft. Zevenendertig. Zijn vasthoudendheid doet haar huiveren.

SARAH

2. Leugens

Ik begrijp waarom dit op de lijst staat. Ik heb Jim een heleboel leugens verteld. Vanaf het begin liet ik dingen weg. Daarna gingen de weglatingen over in verzinsels, die op hun beurt veranderden in regelrechte leugens.

Jim en ik leerden elkaar via het werk kennen, kort nadat ik naar Godalming in Surrey was verhuisd. Mijn eerste baan in lange tijd, ik bruiste van energie.

Toen Jim vroeg of ik broers en zussen had, zei ik dat ik enig kind was. En dat mijn ouders waren overleden. Die eerste leugen leek een hele tijd een juiste beslissing: *ik heb geen familie*.

Hij had het over zijn familie en over de dingen waar hij voorzichtig op hoopte en ik besepte dat hij de juiste man was. Ik trok bij hem in. En, o god, ik kon ademhalen, ik kon glimlachen. Het was normaal en gezond en goed, en het was me gelukt.

De leugens vloeiden rijkelijk en stolden daarna. Er kwamen een heleboel vragen waar ik niet op had gerekend. Er waren hiaten die opgevuld moesten worden, en wel ter plekke. Als je eenmaal één leugen hebt verteld, heb je je pad gekozen en kun je niet meer terug.

Ik koos Jim. En ik koos ervoor een aardige, normale Sarah te zijn die in Godalming woont. En bovenal koos ik Violet.